

Arrest

nr. 212 134 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Eritrese/Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2018 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf, in de laadruimte van een aanhangwagen samen met andere personen die naar het Verenigd Koninkrijk willen reizen, er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 9 mei 2018 werd verzoeker gehoord. Hij verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, in België te zijn op doorreis naar het Verenigd Koninkrijk, geen redenen te hebben waarom hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst, misschien politieke, niet ziek te zijn en een kind te hebben in Soedan.

Op 9 mei 2018 bleek uit onderzoek "opzoeking identificatie grens" dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit heeft en een visum type C heeft verkregen van Duitsland via de diplomatieke post te Addis Abeba in Ethiopië, voor een verblijf in Duitsland van 9 april tot 13 april 2018 om professionele redenen. Dit visum werd aangebracht in het Ethiopisch nationaal paspoort, afgeleverd op 3 oktober 2017 en geldig tot 2 oktober 2022.

Op 9 mei 2018 werd een "synthesenota alias" opgesteld waarin vermeld werd dat de echte nationaliteit van verzoeker Ethiopisch is.

Op 9 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 9 mei 2018 gaf de gemachtigde eveneens een inreisverbod af aan verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Mevrouw (sic), die verklaart te hetend);

Naam: K.

voornaam: T

geboortedatum : [...]1995

geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Eritrea

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV DE.55.OD.000334/2018 door WPR Oost- Vlaanderen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene gebruikt verschillende aliassen en doet zich voor als een Eritreër om aan een verwijderingsmaatregel te kunnen ontsnappen; Hij verhuult zijn ware identiteit voor de autoriteiten.

Hij kwam zich niet aanmelden binnen de 3 werkdagen na binnenkomst in het Rijk bij de gemeente van verblijf zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft.

Deze elementen duiden op de onwil om mee te werken met de autoriteiten.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 18 mei 2018 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de op 9 mei 2018 gegeven bijlage 13septies. Bij arrest nr. 204 181 van 23 mei 2018 verwierp de Raad deze vordering.

Op 20 september 2018 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 5 oktober 2018 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken de Duitse instanties om de overname van verzoeker op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III - verordening)

Op 19 oktober 2018 aanvaardden de Duitse autoriteiten de overname van verzoeker op grond van artikel 12 van de Dublin III - verordening.

Op 23 oktober 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (overdrachtsbesluit – bijlage 26quater).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij beschikking van 27 september 2018 vroeg de Raad aan de partijen om op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van verzoeker. Hierop liet de gemachtigde weten dat verzoeker op 20 september 2018 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Uit de overgemaakte informatie kan bijkomend worden opgemaakt dat op 5 oktober 2018 de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek heeft gericht aan de Duitse instanties op grond van de Dublin III - verordening, dat op 19 oktober 2018 werd aanvaard. Ter zitting van 25 oktober 2018 bevestigt verweerder dat op 23 oktober 2018 de gemachtigde een bijlage 26quater, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten of overdrachtsbesluit heeft genomen.

Ter zitting vraagt de waarnemend voorzitter naar de gevolgen van dit overdrachtsbesluit op de thans bestreden beslissing, gezien op grond van artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod een principiële gelding heeft voor het grondgebied van alle lidstaten of uitzonderlijk enkel voor het Belgisch grondgebied. Thans ligt geen nationaal inreisverbod voor waarvan de draagwijdte tot het grondgebied van België is beperkt.

Verzoeker volhardt in zijn belang. Verweerder is van oordeel dat het koffiedik kijken is, met name dat verzoeker gedurende de procedure van internationale bescherming in Duitsland mag verblijven en daarna het inreisverbod moet bekeken worden in functie van de door Duitsland genomen beslissing.

De Raad kan deze redenering niet volgen nu men niet gelijktijdig het voorwerp kan uitmaken van een inreisverbod, waarvan de draagwijdte niet beperkt is tot het Belgisch grondgebied en dus conform artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet een gelding heeft voor het grondgebied van alle lidstaten, en een overdrachtsbesluit dat inhoudt dat verzoeker wordt overgedragen aan Duitsland.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

De definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie

van het nationale inreisverbod heeft voorzien. De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor het alle lidstaten met uitzondering van de lidstaat waar hij zich mag naartoe begeven, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

In dit verband wordt in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 124 benadrukt als volgt:

“EU brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

[...]

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).”

Zoals reeds gesteld ligt thans geen nationaal inreisverbod voor, zodat verzoeker niet tegelijk van een inreisverbod en van een overdrachtsbesluit, gestoeld op de Dublin III - verordening het voorwerp kan uitmaken. Bijgevolg is de thans bestreden beslissing impliciet doch zeker opgeheven.

2.2. Zelfs losstaand van hetgeen supra is uiteengezet, blijkt hoe dan ook dat in de thans bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van 9 mei 2018, wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 09/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 9 mei 2018, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, impliciet doch zeker werd opgeheven geacht bij arrest nr. 212 133 van 8 november 2018, moet ook het bestreden inreisverbod reeds enkel om die reden worden geacht opgeheven te zijn.

Door deze opheffing wordt aan de thans bestreden beslissing de gelding ontnomen voor de toekomst, en heeft zij *ex nunc* niet langer rechtsgevolgen.

Aangezien de bestreden beslissing werd opgeheven, is het beroep zonder voorwerp en derhalve doelloos geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES